

ljenja. Podala je v II. debelih knjigah slovenskemu narodu lepo število resnih in kratkočasnih povestij in narodnih pripovedek ter izdatno obogatila pripovedno naše slovstvo. Dasi nam nekatere stvari niso ugajale, vendar temu občekoristnemu in lepemu podjetju želimo mnogo prijateljev, bodi si pisateljev, bodi si naročnikov. — Zadnje dni nam je došel tudi že 1. zvezek II. tečaja. Obseza več drobnih spisov, tako na pr. „V Dragi“, povest, spisal J. Zgodnjik. — „Žalosten konec malo-pridneža“, povest, spisal Anton P. — „Dve sestri“, pripovedka, prosto poslovenil A. P. A. — „Pripovedke v Slatinski okolici.“ — „Pastorka“, zapisal K. Vitanko t. d. — „Ljudska knjižnica“ izhaja po dvakrat na mesec in velja za vse leto samó po 1 gld. 70 kr.; za pol leta 90 kr. s pošto vred. Posamezni snopiči veljajo po 6 kr., s pošto po 8 kr. Naročnino sprejema g. Lavoslav Kordeš, tiskar, izdavatelj in urednik „Ljudske knjižnice“ v Mariboru, v Šolskih ulicah 2.

— Kratek navod o prvi pomoči pri nezgodah. Spisal dr. Alojzij Valenta, c. kr. vladni svétnik in redni javni profesor porodostvoja, vodja in primarij deželnih dobrodelnih naprav v Ljubljani i. t. d. Tiskala Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg v Ljubljani 1886, 8°, 16 str. Založil pisatelj. Drobná knjižica, v kateri nam skušen in slaven zdravnik podaja nauke, kako je ravnati človeku o raznih bolezenskih slučajih in nezgodah, predno dojde zdravniška pomoč. Gosp. pisatelj sam je deželnemu političnemu oblastvu poklonil 800 izvodov svoje knjige, da jih razdeli po vseh ljudskih šolah na Kranjskem. Želimo, da bi se ta zlata knjižica razširila do zadnje kože slovenske.

— Zgodovina farâ Ljubljanske škofije. Izdaje A. Koblar. Tretji zvezek: Zgodovina Šempeterske fare pri Novem mestu. Spisal Ivan Šašelj, kapelan. V Ljubljani. Založnik Anton Koblar. Natisnila Klein in Kovač (Eger). 1886. 53 str. 8.

Z Gorenjskega, kjer je hitela mimo nas v prvih dveh zvezkih preteklost Sorske, Preške, Nakelske, Dupljanske in Goriške fare, odvaja nas tretji zvezek doli na Dolenjsko stran, na vinoróдно obrežje Krke. Vkljubo pičlosti virov podal nam je g. zgodopisec točen obris Šempeterske fare in njene minulosti po znanem Koblarjevem načrtu: I. Prirodoznanski in statistični opis, II. Ob ustanovljenji fare, III. Cerkve, IV. Duhovni pastirji, V. Nekdanji dohodki vikarijevi, VI. Farovž in šola, VII. Odlični Šempeterčanje. G. Iv. Šašelj nam je znan kot večš penezoslovec in marljiv izkopavatelj starinskih mogil poleg Mokronoga. Pričujoče delce priča, da mu je jednako ljuba hčerka starinoslovstva — zgodovina. Istiniti, nekaj iz Valvasorja, nekaj iz „Mitth. d. h. V.“ 1848 in iz farnega arhiva pozajeti zgodovinski tvarini dodaje g. pisatelj tu pa tam v posladek kako pravljico, katera lepo povzdiguje mikavnost spisa. Prepričani smo, da hlastno sežejo Šempeterski farani po knjižici, predočujoči jim žal in bol, ki je tolikrat stiskal njih dede, opisujoči jim tudi tisto peščico srečnih hipov, ki so posijali zdaj pa zdaj na bodra njih selišča. A tudi slovstveniku zaleskeče marsikak biser iz g. Šašljevega delca. To so v prvi vrsti stara topografska imena vinógradov, gozdov itd., katerih je tu izredno veliko nakopičenih. G. Koblarju želimo, da si pridobi več takih sotrudnikov, kakeršen je g. Šašelj, bi bode gotovo še nadalje opisoval fare, na katerih mu bode službovati v teku let. Slovenskemu občinstvu pa najtopleje priporočamo Koblarjevo podjetje, o katerem se celó napredni Čehi pohvalno izražajo. „To delo me je jako iznenadilo. V tem ste nas prekosili, kajti mi kaj tacega do danes nimamo!“ pisal je odlični češki historik na Slovensko. Zvédeli smo, da namerava g. Koblar nadaljevati zbirko svojo in da je več zgodovinsko zanimivih farâ v delu. Malomarnost slovenska bode kriva, ako ne bode móči nabranemu gradivu na beli dan.

Slovinci! cénimo vsaj te drobtine, kar nam jih je ostavila jezna usoda. Pobrinito se za domačo zgodovino!

—n—

Jurčičevi zbrani spisi. Odbor za Jurčičev spomenik, ki je doslej izdaval Jurčičeve zbrane spise, odstopil je lastnino in nadaljno izdavanje teh spisov „Narodni Tiskarni“ pod tem pogojem, da se ona zaveže nadalje izdavat i zbirko Jurčičevih spisov, o njih voditi poseben račun, oskrbovati pri sv. Krištofu Jurčičev grob ter po sklenenem konečnem računu polovico čistega dohodka izročiti „Matici Slovenski“ za Jurčičevo ustanovo. „Narodna Tiskarna“ je ceno Jurčičevim zbranim spisom znižala na 60 kr. za vsak nevezani in na 1 gld. za vsak elegantno vezani zvezek. Doslej je prišlo na svetlo pet zvezkov, ki se dobivajo v „Narodni Tiskarni“ (a ne več pri g. dr. Staretu) po zgoraj naznanjeni ceni (za dijake pa samó po 50 kr. zvezek). Odbor je Jurčičeve spise zategadelj odstopil tiskarni, da bi s tem pospešil njih razprodajo in nadaljno izdavanje. Tiskarna gotovo izvrši svojo dolžnost ter izda redno vsako leto po dva zvezka, ako jo bode razumništvo slovensko vsaj nekoliko podpiralo v domoljubnem tem podjetji. Kdor se naroča na liste, ki izhajajo v ti tiskarni, lahko priloži tudi malo svoto za Jurčičeve spise in knjige se mu pošljejo nemudoma. Zdaj se tiska VI. zvezek, ki izide okoli Velike noči. Odbor za Jurčičev spomenik pa v današnji številki našega lista polaga svoj račun. Kar ima še gotovega denarja, izroči ga Matici.

Glagolski nadpis v Sevnici. S. Rutar piše v „Lj. Zvonu“ II. 117: „Na gradu gorenja Sevnica (Oberlichtenwald) nahaja se glagolski nadpis“; in zopet isti v „Lj. Zvonu“ V. 440 po Janischevem Topogr. stat. Lexik. v. Steierm. pravi: „da se v gorenjem sevnškem gradu nahaja slovenski napis: ‚na pana boga mi houffanje‘ in še drug glagolski napis“. — O ti stvari sta pisala že prof. J. A. Suppantšitsch v knjigi „Ausflug von Cilli nach Lichtenwald“ 1818 str. 136. in B. Kopitar v sestavku „Slavische Aufschrift zu Lichtenwald in Untersteier“ (v. Barth. Kopitar's Kleinere Schriften ed. Miklosich. 1857 16), po katerih nam tudi dr. Josip Pajek v svoji zbirki „Črtice iz duševnega žitka štaj. Slovencev“ na str. 163. tako pripoveda: „Sevniški grad — bil je dolga leta lastnina Solnograških nadškofov. V gradu se nahaja takozvana lutrovska klet. Klet je bila svoje dni za druge namene pozidana, bila je katoliška cerkev. Ker so pa v Lutrovej dobi baje v njej opravljali lutrovci svojo božjo službo, so njo pozneje zvrgli in za vselej opustili. Na zbočenem stropu se dviguje lepa kupola; v kleti so ob obeh straneh razvrščeni velikanski vinski sodi, pod nogami pa ima obiskovalec ‚žerf‘, domovanje rajnkih. V tej kleti se berejo sledeče besede na steni: ‚Na pana boga mi je houffanje‘. Na nasprotni steni zapazimo ravno te besede, pisane z glagolico“. No na sledeči strani 164. dodaje temu dr. Pajek to-le opazko: „Iz sostavka: ‚Der sogenannte lutherische Keller in Ober-Lichtenwald‘ (Mittheilungen der k. k. Central-Commission zur Erf. und Erh. der Kunst- und historischen Denkmale. 8. knjiga, 3. zvezek) je razvidno, da se imenovano poslopje nikdar ni za božjo službo rabilo, in da je le z latinskimi črkami pisan stavek pristen, ne pa on, o kojem se je mislilo, da je pisan z glagolico“. —

Stvar je res zanimiva in važna. Vsebina omenjenega napisa je pač luterska („Gott ist meine Hoffnung“), a oblika, vsaj ponekoliko — češka („pan“ — gospod). Kako bi neki češčina prišla v slovensko stran, in kako bi še v protestantovski dobi rabila glagolica?! — Iz navedenega izvestja po „Mittheilungen“ zvédamo samó to, da je pristen nadpis v latinici; a nič se nam ne pripoveduje gledé glagolskega: ali da je kakov ták nadpis, dasi z drugim značenjem, ali pa da gla-